

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

10.daļa: Pasaules Māte. Sievietīgā Sākotne. Centri.

1.nodaļa: Pasaules Mātes simbols.

1.

“Pasaules Māte” stāv mūsu planētas Dižās Gaismas Hierarhijas priekšgalā. Izlasiet “Austrumu Kriptogramas” teiksmu “Pasaules Māte” un pieņemiet to kā augstāko realitāti. Aiz katra simbola atrodas Augsta Individualitāte, un katrs simbols slēpj dižu realitāti. Tāpat, katrai Lielajai Individualitātei ir savi Vietnieki jeb Personifikātori, kas tai ir tuvāki pēc stara, bet dažreiz tā arī pati parādās dažādos iemiesojumos. No tā arī ir radies Avatāru jēdziens.

Tāpat arī Visuma jeb izpaustā Kosma Māti var uzskatīt par vienu no Sv. Trīsvienības personām. Jo nav tādas reliģijas, atskaitot vēlāko baznīcas kristiānismu, kurā Sievietiskā Sākotne nebūtu ietilpināta Esības Primātu skaitā. Tāpat arī gnostiķi Svēto Garu uzskatīja kā Sievietīgo Sākotni. Senajās Mācībās izpaustā Tēva-Mātes un Dēla Trīsvienība tiek uzskatīta kā augstākā mūžīgi apslēptā Cēloņa emanācija, bet pēdējā savukārt ir Bezceloņa emanācija.

Šis Bezceloņu Cēlonis ir indiešu Parabramans. Bet Parabramans nav personiskais Dievs, Viņš ir vedantisu Tas. Parabramans ir vienkārši Realitāte, kurai nav Otras realitātes, Absoluts, vai drīzāk, bezrobežīgais abstraktais Izplatījums, Sevī ietver Izplatījumu, kuru sauc arī par Aditi.

Tiešu pirmā diferencācija bezdzimuma un bezrobežīgās mūžīgās Dabas periodiskajās manifestācijās – ir Aditi “Tajā”vai potenciālais izplatījums abstraktajā Izplatījumā. Savā nākošajā manifestācijā tas parādās dievišķīgās bezgrēcīgās Dabas Mātes izskatā visietverošās absolūtās Bezrobežības iekšienē. Tā Izplatījums tiek saukts par Māti līdz tās kosmiskai darbībai un par Tēvu – Māti – atmošanās pirmajā stadijā.

Senajās Mācībās ir teikts: “No sākuma, pirms Māte kļuva par Tēvu-Māti, Ugunīgais Drakons virzījās bezrobežībā...”

Tā arī Kabalā Ein-Sofa ir Izplatījums, Tumsa un aiz tās, kad pienāks laiks, attīstās Safīra – dzīvības sākums. Kad tā izpaužas kā aktīvs spēks, tā pieņem Radītāja izskatu un kļūst par vīrietisko Sākotni, tātad ir androgins. Tā ir “Tēvs-Māte” indiešu Kosmogonijas un Slepēnās Mācības Aditi. “Tā Tumsa ir Tēvs-Māte”, Gaisma ir Viņu Dēls. Tumsa ir mūžīgais klēpis, kurā gaismas avots parādās un izzūd.”

“Tēvs-Māte” ir vīrietiskais un sievietiskais princips Dabas Saknē, pretējas polaritātes visās lietās katrā Kosma plānā. Gars un Substance, kuru rezultātā rodas Dēls.”

“Tādā veidā, kad Māte iznirst no sava nediferencētā stāvokļa, viņa ir bezgrēcīgā Jaunava, kura ir tikai Visuma Noslēpuma (Tā) apstarota, bet vēl nav ieņēmusi. No šejienes arī bezgrēcīgās iemiesošanas jēdziens – viņa savu laulāto draugu rada iz sevis, tādēļ arī austrumu reliģiskajās sistēmās var bieži sastapt apzīmējumu, kas tiek dots visiem augstākajiem Dieviem: “Savas Mātes Vīrs” un “Bezgrēcīgās ieņemšanas Dēls”. Visās reliģiskajās sistēmās dievi apvienoja savas funkcijas kā Tēvs, Dēls un Laulāts draugs vienā personā. Visās kosmogonijās Dēls tika uzskatīts kā “Kā savas

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

10.daļa: Pasaules Māte. Sievietīgā Sākotne. Centri.

1.nodaļa: Pasaules Mātes simbols.

Māte Laulātais draugs”. Ēģiptiešu augstākā Dieva Amona tituls bija – Savas Mātes Laulātais Draugs.”

“Kad Dēls Atdalās no Mātes, tas kļūst par Tēvu. Tādēļ ir teikts – Esības pasaulē Vienotais Punkts jeb stars apaugļo Kosmosa Jaunavīgo klēpi, un Bezgrēcīgā Māte dzemdē Formu, kura ietver visas formas. Indiešu Pradžapati (Brama) tiek saukts par pirmo dzemdinošo Vīrietisko Sākotni un “Savas Mātes Laulāto Draugu.”

Minu Jums Pralaijas aprakstu no grāmatas Dzianās Stances, uz kuras pamata uzrakstīta “Slepenā Doktrīna”.

Aizmūžīgā Māte – Radītāja, slēpusies savos mūžīgi neredzamajos Plīvuros, vēlreiz snauda Septiņu Mūžību ilgstībā.”

“Māte-Dzemdētāja jeb Izplatījums ir mūžīgais vienmēr esošais Cēlonis. Neaptveramā Dievība, kuras “Neredzami Plīvuri” ir visas Matērijas un Izplatījuma mistiskā Sakne. Izplatījums ir tas vienotais, tas mūžīgais, kuru mums visvieglāk iedomāties nesatricināmu tā abstraktumā un ārpus ietekmes vai atkarības no tā, vai tajā atrodas vai neatrodas objektīvais Visums. Tā ir ārpus dimensijām visās nozīmēs pastāvošā. Gars ir “Tā” – Bezceļoņa Ceļoņa, kā Gara, tā arī Matērijas pirmā diferencācija. Kā mūs māca Ezoteriskais Katķisms – “tas nav ne Bezrobežīgais Tukšums, ne “nosacītais pilnums”, bet kā viens tā otrs. Tas vienmēr ir bijis un vienmēr būs.”

Tā “Plīvuri” nozīmē nediferencētās Kosmiskās Matērijas nūmenu. Tā nav tāda matērija, kādu mēs pazīstam, bet matērijas garīgā būtība, kura ir mūžīga un pat vienota ar izplatījumu tā abstraktajā nozīmē. Sakne-Daba tāpat ir smalkāko neredzamo īpašību avots redzamajā matērijā. Tā ir it kā vienotā un bezgalīgā Gara Dvēsele. Indieši to sauc par Mulaprakriti un apgalvo, ka tā ir Pirmradītā Substance, kas ir pamats upadhi jeb katra fiziskā, psihiskā vai garīgā fenomena vadītājs. Tas ir avots, iz kura izstaro Akaša.”

Es jums minēju izvilkumu no “Slepenās Doktrīnas”. No tiem ir skaidrs, kāda nozīme un vieta tika ierādīta Sievietiskai Sākotnei senajās Kosmogonijās. Tikai viduslaiku dziļā tumsonība varēja izņemt Sievietisko Sākotni no visas Esības celtnes. Patiesi, pēc savas dabas Vīrietiskā un Sievietiskā sākotne ir vienotas un viena bez otras nepastāv. Vienu pazeminot, pazeminām arī otru.

Tātad, pastāv tikai vienota Būtība, vienots elements neatkarīgi no tā, vai Jūs to sauksit par Dievu vai Garu, vai Uguni vai To, vai Parabramanu, vai Ein-Sofu, vai Izplatījumu, vai Absolutu utt., kas savā potenciālā ietver abas polaritātes vai arī ir androgins.

Nevaru atturēties neminēt Jums vēl vienu izvilkumu no tās pašas “Slepenās Doktrīnas”: Ar pašu pirmo mūsu planētas Dižo Celtnieku parādīšanos, apslēptā Dievība tika atzīta un apskatīta tikai tās Vispasaules Kustības, Dabas radošās Elpas trīsu filozofiskajā aspektā. Senā Zinātne Vienoto Esošo summē tā: “Dievība ir svētā, dzīvā (vai kustošā) Uguns, un šīs Neredzamās Klāties mūžīgie liecinieki – Gaisma,

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

10.daļa: Pasaules Māte. Sievietīgā Sākotne. Centri.

1.nodaļa: Pasaules Mātes simbols.

Siltums un Mitrums. Šī Trīsvienība ietver sevī visu un ir visu Dabas fenomenu cēlonis. Intra – kosmiskā kustība ir mūžīga un nepārtraukta; kosmiskā redzamā kustība vai arī tā, kuru vēl jāapzin – protams, ir periodiska. Kā mūžīgā abstrakcija tā ir Mūžīgi Esošā; kā izpausme tā ir galīga kā nākotnes, tā arī pagātnes virzienā. Tā ir Sekojošo pārkārtojumu Alfa un Omega. Kosmosam – Nūmenam nav saskarsmes ar fenomenālās Pasaules cēloniskajām saattiecībām. Tikai attiecībā uz intrakosmisko Dvēseli, uz ideālo Kosmosu negrozāmajā Dievišķajā Domā, - mēs varam teikt: “Nav bijis sākuma un nebūs arī gala.” Kas attiecas uz tā ķermeni jeb kosmisko organizāciju, tad arī nevar teikt, ka tam ir bijusi pirmās vai arī kādreiz būs pēdējā uzbūve, tomēr ar katru jaunu Manvantaru tā uzbūvi var uzskatīt kā savā ziņā pirmo un pēdējo, jo katru reizi tā evolūcija notiek daudz augstākā plānā.”

Tāpat par Trīsvienību var nosaukt Atma, Budhi un Manasu, jeb Garu, Dvēseli un Saprātu; jeb Garu, Substanci un Gaismu, jeb Garu, Matēriju un Spēku utt.

2.

Atbildu uz jautājumu par garu un dvēseli. Šis jautājums, sakarā ar nepilnīgajiem paskaidrojumiem, ir sarežģīts un neskaidrs okultajā literatūrā. Tāpat arī dažādas austrumu Mācības principu, iedalījumu un to savienojumu skaits, kas ietilpst gara un dvēseles apzīmējumos, tiek variēts. Bet, patiesībā, ir grūti pilnīgi atdalīt garu no dvēseles, jo visi tādi apakšiedalījumi pēc būtības ir tikai vienotās pamatenerģijas dažādas īpašības, kas izpaužas dažādos plānos un caur dažādiem nervu centriem jeb vadiem. Tā, visās Mācībās var sastapt cilvēciskās būtnes iedalījumu trijās pamata sākotnēs – garīgajā, psihiskajā un fiziskajā – gars, dvēsele un miesa. Austrumu Mācībās šīs trīs pamata sākotnes tiek paplašinātas speciāliem mērķiem, un mēs jau sastopamies ar četrkārtīgu, pieckārtīgu, seškārtīgu un septiņkārtīgu iedalījumu; pēdējo iedalījumu tika pieņēmuši Mahatmas “Slepenajā Doktrīnā”. Tā, augstākais jeb pamata sintēziskais princips ir dzīvības jeb gara ugunīgā enerģija, kas izlieta visā Kosmosā un sevis fokusēšanai prasa sesto principu jeb Budhi (ko bieži sauc par garīgo dvēseli, atšķirībā no cilvēciski dzīvnieciskās dvēseles), tādējādi, veidojot monādi, kas ir pirmatnējais, neapzinīgais, iemiesojošais Ego. Tālāk seko piektais princips, - Manass – sevis apzināšanās, vai domātājs (augstākais saprāts) un šie trīs principi sastāda augstāko trijādi jeb apzinīgo, nemirstīgo cilvēka Ego, kas pārdzīvo Devačanā pēc to principu sairšanas, kas ir sastādījuši viņa zemes personību, vai kā austrumnieki saka – viņa zemāko Ego. Tādēļ Mācībā tieši šis augstākais Ego, šī triāde bieži tiek apzīmēta par gara graudu, kam nav patstāvīgas, tiešas izpausmes zemes virsū. Lai izpaustos, šai triādei ir nepieciešams ceturtais princips, t.s. Kama, caur kuru izpaužas vēlēšanās divos aspektos kā Kama-Manass (jeb zemākais saprāts, intelekts, vai burtiskā tulkojumā – vēlēšanās prāts) un Kama-Rupa (subjektīvā forma, mentāls un fizisko vēlēšanos un domu forma). Šis ir domātājs darbībā, ka kopā ar Manasu (augstāko) un Budhi veido augstāko smalko ķermeni (t.i., Astrālo ķermeni, kas ir atšķirīgs no ēteriskā dubultnieka, un kuru bieži sauc par zemāko Astrālu), jeb garīgi attīstīta cilvēka garīgo dvēseli. Tā Karma Manass ir it kā tilts, kas savieno augstāko Manasu ar Karma-Rupu, - tādā veidā savienojot Manasu ar Formu, kas ir Kama-Manasiskais

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

10.daļa: Pasaules Māte. Sievietīgā Sākotne. Centri.

1.nodaļa: Pasaules Mātes simbols.

ķermenis jeb cilvēciskā dvēsele. Kad šis tilts starp manasu un viņa zemāko aspektu Kama-Manasu ir radies, tas ir, kad cilvēks sāk saņemt iespaidus no augstākā Budhi-Manasa, tad viņu var saukt par garīgi attīstītu cilvēku un viņš sāk tiekties nemirstībai. Tādēļ, lai sasniegtu patieso nemirstību, citiem vārdiem sakot, lai saglabātu apziņu visos četros apziņas plānos un kļūtu par Arhatu, ir nepieciešami tieši fiziskajā ķermenī savienot 4., 5., un 7.principu un savienot tos sestajā – Budhi Citiem vārdiem sakot, visām pamatenerģiju īpašībām transmutētām ar to uguni, jāsaharmonizējas, jāizpaužas augstas psihiskās enerģijas augstākajā īpašībā.

Austrumos sakaru veids starp zemāko un augstāko Manasu saucas Antakarana, tilts jeb taka un pa šo taku zemākais Ego savukārt nodod augstākajam Ego visus savus iespaidus un domas, kas pēc savas dabas ar mūsu nemirstīgo būtni var tikt asimilētas, tādā veidā arī kļūstot par nemirstīgām, t.i., tiem uzkrājumiem, kas glabājas “kausā”.

Tādā veidā cilvēka īstā individualitāte slēpsies viņa cēlonīgajā ķermenī jeb garīgajā dvēselē, turpretim viņa zemākā dvēsele – viņa personībā jeb mainīgās zemes izpausmēs (ķermeņos), no tā izriet, ka dvēsele ir jēdziens, kas aug un ir pakļauta izmaiņām. Sakarā ar to nosūtu Jums izvilumus no grāmatas “Budisma pamati”, kas skar dvēseles izpratni.

Tāpat personīgais jeb zemākais Ego jeb cilvēciskā dvēsele sastāv no pieciem principiem, turpretim gars vai augstākais Ego jeb patiesā individualitāte jeb garīgā dvēsele veido triādi no septītā, sestā un piektā principa.

Budisms cilvēku uzskata kā individualitāti, kura veidojusies daudzās eksistencēs, bet kas katrā jaunā dzimšanā zemes plānā izpaužas tikai daļēji.

Individuālā eksistēšana, kas sastāv no veselas dzīvju sērijas, kuras sākas, turpinās un nobeidzas, lai no jauna sāktu un tā nebeidzami, tiek salīdzināta ar riteni vai gadu ar divpadsmit mēnešiem, kas nemainīgi atkāpjas. Pati divpadsmitu Nidāna – ķēde vairs nav ķēde, bet dzīves ritenis ar 12 spieķiem. Dzīves ritenis, Likuma ritenis, reiz palaists, nekad neapstājas. “Svētā Likuma ritenis nemainīgi griežoties, nenogurstoši smalcina, atdalot no zelta grauda nevērtīgos atkritumus. Karmas roka virza riteni, tā apgriezieni atzīmē viņa sirds pukstus.”

Visa šīs formu jeb esības nomaiņas ved pie viena mērķa – Nirvanas sasniegšanas, t.i., sasniegt pilnīgu visu cilvēka organismā slēpto iespēju attīstību. Bet Budisms māca iepazīt un darīt labu, neatkarīgi no šī mērķa, jo pretējā gadījumā tas būtu absolūts egoisms, un līdzīga spekulācija jau ir iepriekš lemta neveiksmei, kā jau teikts: “Nirvana ir nesavtīguma sinonīms, pilnīga atteikšanās no visa personīgā patiesības vārdā. Neattīstīts cilvēks sapņo un tiecas uz Nirvanu, kaut gan viņam nav ne mazākā priekšstata par tās īsto būtību. Darīt labu ar nodomu iegūt rezultātus vai vest norādīto dzīves veidu, lai sasniegtu atbrīvošanos, nav Gotamas norādītais cēlais ceļš. Dzīve ir jānoiet bez domām par kaut kādu atlīdzību vai sasniegumu un tāda dzīve ir visdzižākā.”

Cilvēks Nirvanas stāvokli var sasniegt savā zemes dzīvē.